

РЕШЕНИЕ

№ 11035

гр. София, 08.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4470** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на А. Б. М., подадена чрез пълномощника му адв. З. Н., срещу Решение № 11 от 02.01.2024 г., постановено по АНД № 5704/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 15-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-003013/02.03.2023 г., издадено от Началник Сектор към ОПП-СДВР, с което са му наложени административни наказания „глоба“ в размер на 750 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за извършено административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата са развити съображения за неправилност, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост на оспорения съдебен акт. Излага доводи, че първостепенния съд е пропуснал да съобрази, че АНО не е обсъдил възраженията против АУАН. Счита за неправилен изводът на въззивния съд, че не следва да бъде приложена нормата на чл. 28 от ЗАНН. Иска се от съда да бъде отменено решението на СРС и спорът да бъде решен по същество, като се отмени НП, като незаконосъобразно и неправилно.

В съдебно заседание, касаторът не се явява, не се представлява.

Ответникът – Началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел

„Пътна полиция“, редовно призована, не се представлява, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, като взе предвид наведените в касационната жалба доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От събраните и проверени в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства СРС е приел за установено следното от фактическа страна:

На 21.09.2022 г. в 14:13 часа, в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]А. Б. М. управлявал лек автомобил марка „Ф. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] като до № 50 се движил със скорост от 109 км/ч при максимално разрешена скорост на движение за населено място от 50 км/ч. Нарушението било установено и заснето чрез техническо средство "CORDON M2" № MD 1196, записващо и заснемащо точен час, дата, регистрационен номер на МПС и скорост. Установено е, че системата за видеоконтрол е вписана под № В-46 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 06.07.2018 г. със срок на валидност на одобрението до 13.06.2027 г.

Установява се по делото, че регистриран собственик на лек автомобил марка „Ф. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] е „Фармапро“ ООД с ЕИК[ЕИК] с управител М. М. Т., с регистриран собственик на МПС „Порше Мобилити БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

На 09.02.2023 г. в ОПП-СДВР се явил М. М. Т. – управител на „Фармапро“ ООД с ЕИК[ЕИК] – регистриран ползвател на заснетия автомобил, който писмено декларирал, че на 21.09.2022 г. около 14:13 часа, л.а. „Ф. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] се е управлявал от А. Б. М..

На 09.02.2023 г. в ОПП-СДВР се явил и А. Б. М., който писмено декларирал, че на 21.09.2022 г. около 14:13 часа е управлявал лично от него л.а. „Ф. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Въз основа на събраните доказателства, И. П. Б. съставил АУАН бл. № 129199/09.02.2023 г. срещу А. Б. М. за извършено от него административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Въз основа на съставения АУАН било издадено Наказателно постановление № 23-4332-003013/02.03.2023 г., с което за описаното в АУАН административно нарушение на А. Б. М. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 750 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца, като същото било връчено лично на нарушителя на 08.03.2023 г. В законоустановения 14-дневен срок, на 21.03.2023 г. М. е подал жалба срещу посоченото наказателно постановление.

Горепосочената фактическа обстановка е установена по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства: показанията на свидетеля И. П. Б.; справка АИС-КАТ по отношение на собствеността на процесния лек автомобил; справка от ОПП-СДВР, ведно с приложения към нея; протокол за използване на АТСС от 21.09.2022 г., Протокол № 08-СГ-ИСИС/15.03.2022 г. на Български институт по метеорология, преглед на вписан тип средство за измерване,

касаещо мобилна система за видеоконтрол тип „CORDON M2“, ведно с Решение за одобрение на типа на уреда за измерване, два броя декларации по чл. 188 ЗДвП, ежедневна форма на отчет, справка картон на водача, Заповед № 8121з1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121к13318/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи, ведно с акт за встъпване в длъжност.

Предвид на така установената фактическа обстановка, първостепенния съд е приел от правна страна, че обжалваното наказателно постановление е законосъобразно, тъй като е издадено от компетентен орган и в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение на необходимото съдържание, процедура и срокове за издаването му, при липса на процесуални нарушения в административната фаза на процеса. Съдът е приел още, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, а наложената санкция е съответна по вид и размер на установеното виновно поведение. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дееца е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил обжалвания административен акт.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали въззивния съд да потвърди наказателния акт, като при условията на чл. 221, ал. 2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 15-ти състав.

АУАН е съставен от компетентен орган – младши контролор в отдел ПП, при СДВР, а НП е издадено от началник на сектор в отдел ПП, в СДВР, надлежно упълномощени от министъра на вътрешните работи за издаване на съответните актове, в предвидената от закона писмена форма. При издаването им е спазен процесуалният ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта.

С нормата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП е въведена изрична забрана водачите на пътни превозни средства (ППС) да превишават установената скорост в км/ч. По аргумент от чл. 21, ал. 1 ЗДвП ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили в населено място е 50 км/ч. и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак (чл. 21, ал. 2 ЗДвП). За неизпълнение на забраната за превишаване на определената в закона или с пътен знак скорост в населено място, законът - чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, предвижда административно наказание – "глоба" от 700 лева и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, която е за превишаване над 50 км/ч., като за всеки следващи 5 км/ч. превишаване над 50 км/ч. глобата се увеличава с 50 лева, поради което наложеното в настоящия случай наказание е в предвидения в закона размер и не подлежи на корекция.

Касационната инстанция счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства като в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс, съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и

пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, като не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Правилен е изводът на съда, че нарушението обосновано е квалифицирано по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, доколкото не е имало поставен пътен знак "B26", който да въвежда различно ограничение на скоростта от посоченото в ал. 1 на същата разпоредба, като в тази връзка правилно е приел, че в случая при преценка отговорността на нарушителя е действащото ограничение на скоростта за движение към датата на нарушението – 21.09.2022 г., като обосновано е отхвърлил доводите за последвала промяна в максимално допустимата скорост на движение като неотнормирани. Правилно е отразена скоростта в АУАН от 109 км/ч., предвид установената скорост от 113 км/ч. и допустима грешка от +/-3%, поради което не е допуснато съществено процесуално нарушение, ограничило правото на защита на жалбоподателя.

Настоящия състав счита, че безспорно са установени извършването на нарушението, неговият автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган.

Водим от изложеното, настоящия състав изцяло споделя и останалите мотиви на районния съд, включително за неприложимост на чл. 28 от ЗАНН, поради което на основание чл. 221, ал. 2 от АПК касационната инстанция изцяло препраща към тях.

По изложените съображения настоящият състав приема, че касационната жалба е неоснователна, а обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено при липса на основания за отмяна по чл. 348, ал.1 от НПК, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XI-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 11 от 02.01.2024 г., постановено по АНД № 5704/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 15-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

членове: